

1. Při pátrání v historii Libochovic a okolí jsme se dozvěděly o odsunu některých rodin sudetských Němců do vnitrozemí.

Dostaly jsme se k příběhu pana Petra Marschalla a jeho rodičů. V současné době je mu 73 let a žije v Libochovicích. Vyprávěl nám, jak došlo k jejich odsunu do vnitrozemí.

„já jsem se tam narodil německejm rodičům. V roce 1948 nás přestěhovali do vnitrozemí, přestože veškerý příbuzný z mojí mámy strany a částečně i z tátovy, byli odsunuti do Německa. A nás teda odsunuli do vnitrozemí. Bylo nás víc, byli jsme teda asi tři rodiny, který jsme se dostaly do Chotěšova, kde jsem byl do svejch pěti let...“

2. Ještě když byl chlapec, neuměl on ani jeho rodiče česky. Na základní škole často slýchal nenávistné názory na Němce.

„všechny ty moje známí a to ty Němci, že jo, to byli skvělí lidi a ve škole pořád jsem slyšel, Němci zkrátka tohle jako fašisti, zločinci a to mě utkvělo v paměti a začal jsem o tom přemýšlet a říkám, co to sakra povídaj, vid' že jo, jako dítě to člověk blbě nese“

3. Po smrti tatínka, který byl vlastně celé dětství nemocný, se rozhodl, že se stane silným a zdravým mužem.

„...táta byl strašně nemocnej. Když jsem se narodil, tak onemocněl a od té doby jsem ho neznal jinak než nemocného. To znamená, ten byl tak nemocnej, že mu bylo dnes a denně špatně a pak byly dny, kdy mu bylo ještě hůř. To bylo opravdu hrozný.“

Mě vždycky lákala jako řemesla, který jsou obtížný, jako těžký na práci, to bylo snad tím, jak ten táta nemohl, byl nemocnej, tak mě vždycky se mě to táhlo, abych to jako dokázal fyzicky.“

4. A tím se dostal ke kulturistice. Podnět k tomu mu dal kamarád, který nastoupil na vojenskou školu a dostal se k polskému časopisu o kulturistice.

„tak ve čtrnácti letech můj kamarád Tomáš Měč šel do Moravský Třebový do Žižkovy školy, to byla důstojnická škola, že jo. A tam se dostal k nějakýmu polskýmu časopisu Sprodra všetkých, jestli to říkám, je to počeštěně, asi Polák by to řekl jinak. No a tam bylo o kulturistice, která mě zaujala, předtím jsem běhal hodně, a tak, hrál fotbal jako každej kluk tenkrát. No a tak jsem se mu začal věnovat, že jo. Sháněl jsem kdejaký kotouče na činky a to, a od tý doby mě to drželo, no cvičil jsem potom, já nevím, v ložnici, třeba v zimě, jinak přes léto venku, no hrozně mě to zaujalo, no.“

5. V pozdější době inicioval výstavbu posilovny v místní sokolovně.

„těch prostor mezi tou halou a tělocvičnou starou jsme vybudovali posilovnu že jo, to byl můj sen, že jo.“

V osmdesátém roce se dokončila ta sportovní hala a my jsme, protože byly nějaký takový menší úspěchy krajského formátu že jo tak a viděli, že jsme nadšenci tady, tak nám sem dali mistrovství republiky v kulturistice žáků a dorostu, tak jsme ho tady pořádali a měli jsme docela úspěch, byli jsme za to jako chválený za to pořadatelství.“

6. Ke sportu přivedl spoustu dětí nejenom v kulturistice, ale také v karate, kde sám v důchodovém věku získal zelený pás. Společně s rodinou vybudoval volnočasové centrum Marstafit, které nyní využívají všechny věkové kategorie ke sportu a k jiným aktivitám.

7. A co by vzkázal mladým lidem?

„ať se nebojej práce, protože mně přijde, že dnešní generace hrozně zlenivěla“